

STENKISTAN

ANNIKA WIDHOLM

Hegas

STENKISTAN

av Annika Widholm

Illustrerad av Lucas Svedberg

Hegas

*Till min syster Lotta,
som kan det mesta om gamla skelett.*

KAPITEL 1

Lukas hittade dödskallen av en slump. Sommarlovet hade just börjat. Han hade gått långt in i skogen och stannat vid en grop som var smal och djup. I botten låg det stenar. En vit sten bland alla de gråa.

Han tog sig ner. Ett steg i taget. Sakta, för att inte snubbla på rötterna som stack upp ur jorden.

Plötsligt halkade han på gruset. I nästa ögonblick föll han. Hela vägen ner i gropen.

Lukas reste sig och gned handen över knät som han landat på. Han såg sig omkring. Strån av gult gräs och några gamla trästockar. Marken var ojäm av stenar. Det luktade jord och lite ruttet.

Solen sken rakt i ögonen. Han satte handen för pannan och tittade efter den vita stenen. Där låg den. Förutom den ljusa färgen var det något mer som lockade honom att titta

närmare. Ytan var slät och rund. Han satte sig ner på huk. Stenen hade en mörk rand. Det såg ut som en spricka. Kanske hade någon försökt hugga den i två delar.

När han plockade upp stenen insåg han att den var större än han först trott. Men inte särskilt tung. Och inte helt rund. Han vred på den och förstod att det inte var en sten. Det fanns två tomma hålor där det tidigare suttit ett par ögon. En dödskalle.

Snabbt kastade han iväg den.

Nu såg det ut som en sten igen. Han måste ha sett fel. Det skarpa ljuset hade fått stenen att se ut som ett dött ansikte. Om han hade haft någon annan med sig skulle han skrattat åt det.

Han önskade att Jenna varit här. Det var roligare att leta saker med Jenna. Hon skulle säkert ha kommit på varför stenen såg ut som den gjorde. Lukas bestämde sig för att ta med den och visa henne. Han böjde sig ner och plockade upp stenen igen. Han vred sakta på den. Drog efter andan. Jo, det såg ut som en ... som en skalle. Som stirrade på honom med ögonlösa hålor. Tomrum där näsan suttit. Ett

par tänder stack ut ur munnen.

Lukas knackade på den. Det lät som trä. Men det var inte trä. Det var ben, skelettben. Han var säker på det nu. Han hindrade en impuls att kasta den ifrån sig igen. Istället la han skallen i ryggsäcken. Sedan började han gå tillbaka längs stigen. Men så stannade han upp igen. Det var något där borta. Ett hus? Ja. Taket syntes mellan träden. En jaktstuga kanske.

Han gick mot stugan. Smög fram och tittade in genom fönstret. Ett enda rum, inte större än så. Ingen var där. Stugan var byggd på en kulle med klar utsikt mot bergen, men det gick inte att se gropen härifrån. Den var gömd bakom träden.

Han fortsatte runt till andra sidan och kände på dörren. Han hade trott att den skulle vara låst och blev förvånad när den gled upp.

– Hallå! ropade han, trots att det sett tomt ut. Ingen svarade.

– Hallå, är det nån där? ropade han igen. Helt tyst.

Sakta tog han några kliv in. En skarp cigarettlukt i stugan, fastän fönstret var öppet på glänt.

Han såg sig om. Ett bord fullt av skräp. I ena hörnet en madrass. Kläder låg slängda över golvet. På en byrå stod ett foto i en ram. En bild i svart och vitt på två personer. En kvinna och en flicka. Flickan såg ut att vara i hans egen ålder. Hon hade på sig en ljus klänning. Kvinnan höll armen om flickans axlar. Lukas undrade vilka de var. Kanske hade de bott här för länge sedan.

Han drog ut en låda i byrån. Där låg gamla tidningar. De var gula av ålder. Någon hade ritat en ring runt en av notiserna. Han läste: *Ung flicka mystiskt försvunnen*. Alla tidningar var från samma månad och år. April 1949.

Ett ljud hördes genom det öppna fönstret. Han ryckte till och hukade sig. Lyssnade spánt och hörde ljudet av steg och kvistar som bröts. Det var någon utanför.

Han sköt snabbt in lådan och kikade ut. Där såg han en man med ett gevär över axeln. Lukas tittade bort mot dörren. Han förstod att han aldrig skulle hinna iväg.

KAPITEL 2

Lukas var fast i stugan. Och mannen med geväret skulle snart öppna dörren. Det fanns ingenstans att gömma sig. Han rusade bort till det öppna fönstret, tog sig upp och fick över ena benet. Han såg hur handtaget på dörren trycktes ner.

Nu var han halvvägs ute. Ryggsäcken slog i kanten. Han var nära att falla in i rummet igen, men fick ett nytt och bättre grepp. Så hasade han över så att han hängde ner på andra sidan. Då öppnades dörren till stugan. Samtidigt släppte Lukas taget och föll ner på marken. Snabbt kröp han in mot väggen. Han hörde hur mannen gick omkring där inne.

Lukas höll andan och tittade uppåt. En arm sträcktes ut genom fönstret med ett askfat. Det flög ut fimpar som spreds över marken. Fönstret stängdes med en smäll. Lukas suckade. Han satt kvar en stund innan han vågade resa sig. Sedan sprang han iväg från stugan, bort genom skogen.

När Lukas kom hem låg mormor och sov i soffan. Hon skulle bo här medan mamma och pappa var ute och reste. Han smög förbi och ut i köket. Det låg en lapp på bordet. Samma lapp som han själv skrivit i morse: *Är i skogen. Kommer hem senare.* Under stod det nu en rad till: *Lunchen står på spisen. Värm. /Mormor.* Makaroner och gul sås. Han smakade. Det var inte gott. Istället bredde han tre mackor med ost och tog med till sitt rum.

Han satte sig på golvet och plockade upp dödskallen ur ryggsäcken. Den såg läskig ut. När han ätit upp mackorna sökte han på ”dödskalle” i sin telefon. Skallarna på bilderna han fick upp var hela. Den han hittat saknade underkäken och ena delen av pannan var sönder. Han sökte igen och läste: *Skallen, även kallad kraniet, är den mest komplexa delen av ett skelett. Skallens form har stor betydelse för flera viktiga sinnen, som till exempel synen.*

Han läste igenom hela texten. Sedan ställde han skallen på hyllan. Så ändrade han sig och gömde den under sängen. Han ville ju inte skrämma slag på mormor.

KAPITEL 3

Nästa dag la Lukas ner dödskallen i ryggsäcken igen. Han tog på sig sina snyggaste shorts och en vit tröja. Så fixade han håret och var klar att ge sig iväg.

– Jag drar till Jenna, ropade han till mormor från hallen, men fick inget svar. Hon låg antagligen och sov som vanligt.

Snabbt cyklade han mot Jennas hus. Gruset knäppte under hjulen.

Det tog flera minuter innan dörren öppnades. Men inte av Jenna utan av hennes mamma.

– Hej Lukas! Jenna är i stallet.

– Jaha, sa han och kände sig besviken. Jenna som tidigare sagt att hon aldrig skulle sätta sin fot i ett stall. Nu var hon plötsligt där jämt.

Lukas sa hejdå och skulle just ge sig av när han mindes att Jennas mamma jobbade med historia och gamla saker. Han vände sig om igen.

– Vet du hur länge nån måste vara död för att

det ska bli ett skelett? frågade han.

Hon såg förvånad ut.

– Nej, det vet jag inte. Ett bra tag, tror jag.

– Jaha.

– Om du är intresserad av skelett borde du prata med Vera. Hon forskar på universitetet där jag jobbar. Jag ska faktiskt dit nu och hämta några grejer. Du kan följa med om du vill. Om du inte har nåt annat för dig? sa hon.

Lukas nickade. Ja, varför inte? Nu när Jenna ändå var i stallet.

De gick genom långa och tomma korridorer, nerför en trappa och fram till en frostad glasdörr.

– Det är inte så många som jobbar på sommaren. Men jag tror att Vera ska vara här, sa Jennas mamma och öppnade dörren med sitt nyckelkort.

De klev in i ett stort och svalt rum utan fönster. Lysrören i taket gav ett stelt vitt ljus över bänkarna.

– Hallå! Vera? ropade Jennas mamma.

– Jag är inne i förrådet, hördes det längre in.

– Hej! Jag har med mig en kille som har frågor om skelett. Är det okej? Kan jag lämna honom här? Jag kommer tillbaka om en stund. Ska bara hämta några saker på mitt rum.

– Okej! ropade rösten.

– Då lämnar jag dig här ett tag, sa hon till Lukas och gick därifrån.

Nu var han själv i rummet. Det hördes ljud från förrådet, men ingen kom ut.

Strax intill honom hängde ett skelett. Det påminde om det i plast som de hade i skolan. Men det här var inte av plast, det förstod han.

– Jag ser att du har träffat Berta.

Lukas hoppade till. Han tittade på kvinnan som nu stod i rummet med en kartong i famnen. Hon hade på sig en vit rock. Ansiktet var blekt under en mörk lugg. Resten av håret var långt och rakt.

– Berta?

– Berta von Skelett, sa hon.

Han skrattade till.

– Aha. Hur vet du att det är en tjej ... eller var en? undrade han.

– Det kan man se på flera olika sätt, till

Sommarlovet har just börjat när Lukas hittar en dödskalle i skogen. Kanske har skelettet någonting med den mystiske jägaren att göra? Eller flickan som försvann spårlöst för många år sedan?

Det sägs att skogen tar sina offer, men Lukas tror inte på den gamla sägnen. Istället vill han försöka ta reda på vad som verkligen har hänt.

Samtidigt behöver han bestämma sig för vem han är kär i, populära Felicia eller kompisen Jenna...

Hegas

Art nr 433530

ISBN 978-91-7543-353-0

www.hegas.se

